

[Johan Asmussen.]

løb ændret på det den ene gang efter den anden, sidst nu her i foråret.

Må jeg lige i denne forbindelse gøre en bemærkning til det ærede medlem hr. A. C. Normann, som argumenterede imod det ærede medlem hr. Axel Kristensens med rette ofte gentagne henvisning til, at denne lovgivning ikke drejer sig om spekulationsgevinster. Det ærede medlem hr. A. C. Normann omtalte 2 års reglen om spekulationsgevinster og nævnte, at hvis der var tale om salg efter de 2 år, var det skattemyndighederne, der skulle føre bevis for, at der forelå spekulationshensigt.

Det kan være nødvendigt, når denne påstand fremsættes, at understrege, at den praksis, som foreligger på dette område fra højesterets side, er ganske overordentlig streng i skatteydernes disfavør. Man kan se det i den ene dom efter den anden i årevis, hvor — jeg havde nær sagt ethvert fornuftigt menneske, som ikke har alt for skatteopkræverbetonede briller på — hvor enhver fornuftig lægmand må sige til sig selv: dette her virker ikke rimeligt. Jeg skal ikke forsøge at grave konkrete eksempler ud af erindringen, men sådan er det; sådan er højesterets praksis, og det må den vel også være på grundlag af loven, som den er. Men i hvert fald behøver man ikke at nære nogen frygt for, at der skulle være ret mange virkelige spekulationsgevinster, som kommer igennem nettets masker.

Når vi nu ser på, hvad der er hensigten med de ændringer i kapitalvindingsskatten, som finder sted for tiden — og dermed tager jeg både ændringerne i foråret og nu med ind i billedet — vil jeg understrege, at den daværende højtærede finansminister vist nok flere gange gav udtryk for, at det, der for ham var det afgørende, var, at man fandt frem til en rimelig beskatning først og fremmest af jord, der overgår til anden anvendelse. Det er som bekendt det, der er det centrale i de tanker, som man fra venstres og de konservatives side har fremført ved forskellige lejligheder. Man fremførte også disse tanker i foråret under forhandlingerne på basis af regeringsforslaget.

Jeg skal ikke blande mig i, hvordan venstres og de konservatives forslag egentlig blev behandlet under selve udvalgsforhandlingerne; når man læser, hvad der dengang

blev oplyst i mindretallets bemærkninger, kan man undre sig. Men i hvert tilfælde kan jeg sige på egne og vistnok alle øvrige menige folketingsmedlemmers vegne, at den måde, disse lovforslag og ændringsforslag og ændringer til ændringsforslagene blev smidt på bordet for os med timers varsel i de sidste hektiske dage — de første dage af juni måned — var en form for parlamentsprocedure, som var aldeles uværdig. Det var en hensynsløshed over for folketingets medlemmer, en hensynsløshed over for befolkningen, og formentlig indebar det også en mangel på hensyn over for de udvalgsmedlemmer, der havde gjort sig ulejligheden med at udarbejde ændringsforslag.

Nu foreligger i ordret skikkelse de forslag, som venstre og de konservative havde udarbejdet, så vidt jeg forstod, i løbet af få forjagede timer, i løbet af en weekend dér i juni måned, genfremsat. Jeg må måske have lov at sige, at de nok på visse punkter bærer præg af et vist hastværksarbejde. Jeg kan på mit partis vegne være ganske enig i den principielle linje, der følges i forslagene, både med hensyn til den sagligt motiverede udvidelse af fritagelsen for en- og tofamilieshuse, og ikke mindst for så vidt angår reglen om, at landbrugsjord og gartnerjord, som sælges til fortsat anvendelse på samme måde, skal fritages. Disse hovedlinjer kan vi være fuldt ud enige i. Men jeg tror, at det vil være rigtigt — og det vil nok melde sig af sig selv — at man underkaster formuleringen en nøjere granskning på flere punkter.

Selv om det kunne være fristende, skal jeg afholde mig fra at gå i enkeltheder. Jeg vil kun nævne en ganske enkelt ting, nemlig brandforsikringserstatninger. Lad mig for det første understrege meget kraftigt, at jeg simpelt hen finder det nødvendigt, at man opgiver det, som blev vedtaget sidst, nemlig at der skal en begæring til for at opnå skattefritagelse, når man får en erstatning. Enten er det rigtigt, eller også er det forkert, at man ikke skal svare en sådan kapitalvindingsskat, fordi man får en erstatning, og hvis det er rigtigt, skal man ikke stille sig op i kø med hatten i hånden og bede om det; så skal det ikke være overladt til selv den mest velvilligt indstillede ministers skøn — det må principielt være forkert. Netop med hensyn til brandforsikringserstatninger vil jeg hen-